

βλέπων την κεκλεισμένην εξώθυραν, ἡσθάνομην βάρος εἰς τὴν καρδίαν; Ἦγνόνουν τὸ αἶτον, καὶ ἐν τούτοις ἡ θέα αὐτοῦ τοῦ διατιμήματος μοι προῦξάνε φοικὴν. Βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευε περὶ αὐτό. «Οἱ τις διέδωκεν ἐκεῖθεν, οἱ κύνας δὲν ὠάντων καὶ αἱ μελαεγρίδες ἔστρεφον τὸ βῆμά των καὶ ἔφευγον ἄφωνοι... Οὐδεμία φωνὴ ἐντός! Τίποτε, οὐδ' ὁ ἐλάχιστος κρότος... Ἄνευ τῶν λευκῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων καὶ τοῦ ἀπὸ τῆς καπνοδόχου ἀνερχομένου καπνοῦ θὰ ἐξελάμβανε τις τὴν οἰκίαν ταύτην ὡς ἀκατοίκητον.

Χθές, τὴν μεσημβρίαν, ἐπιστρέφω ἀπὸ τοῦ χωρίου, ἰδάζον, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἡλίου, κατὰ μῆκος τῶν τειχῶν τῆς ἐπαύλειος, ὑπὸ τὴν οἰκίαν τῶν δένδρων... Καθ' ὁδόν, πρὸ τοῦ οἰκίσκου, ὤπηρεται σιωπῇ ἡ ἐπλήρου ἀμάξιόν τι δὲ ξηροῦ χόρτου... Ἡ ἐξώθυρα ἔμενον ἀνοικτὴ καὶ ἐγὼ, ρίψας τὸ βλέμμα ἐντός, ἐν ᾧ διερχόμην, εἶδον εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς γέροντα στηρίζοντα τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ πλατείας λιθίνης τραπέζης καὶ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν, γέροντα κατάλευκον, με βροχύτατον χιτῶνα καὶ περισκελίδα κατεσχημένον... Ἐπτάθην. Εἰς τῶν ὑπηρετῶν μοι εἶπε κατενοώσωναι: «Ἦσαν ἡμεῖς οἱ εἰς τὸν οἶκον... ἔζη καθὼς τὸν βλέπετε ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ δυστυχήματος τοῦ οἴου τοῦ. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν γὰρ μετὰ μικροῦ παιδίου, ἀμφότεροι πενήτη-φορῶντες, διήλθον ἔμπροσθεν ἡμῶν καὶ εἰσῆλθον ἐντός τῆς ἐπαύλειος.

«... Ἡ κυρία, προσέθηκε ὁ ὑπηρετής, καὶ ὁ δευτερότοκος τῆς υἱός, ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς λειτουργίας. Μεταδιδόνουν καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀφ' οὗ ἐφονεύθη ὁ υἱός της... Ἄ! κύριε, ὅποια θλίψις! Ὁ πατὴρ φέρει ἀνοικτὰ τὰ ἐνδύματα τοῦ ἀποθανόντος, δὲν στέργει νὰ τὰ ἀποβάλλῃ κατ' οὐδένα τρόπον... Ἀ! ἔμπροστί!»

Τὸ ἀμάξιον ἐσεῖλθε ὅπως ἀρχίστην τὴν ποίαν του. Ἐγὼ δὲ παρεκάλεσα τὸν ἡνίοχον νὰ μοι παρέξῃ θέσιν ἐπὶ τοῦ ἀλαξίου πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ ξηροῦ χόρτου, ἤκουσα τὴν παροῦσαν θλιθερὰν ἱστορίαν...

Ἐκαλεῖτο Ἰωάννης. Ἦτο λαμπρὸς εἰσοσαιοῦς χωρικός, συνεσταλμένος ὡς κόρη, ὕψους καὶ μετὰ τὴν ὄρεν πλήρη φαιδρότητος. Ὡς ἐκ τῆς ὡραιότητός του, ἐπέσυρε τὰ βλέμματα τῶν γυναικῶν ἄλλ' αὐτὸς μίαν μόνην ἐσκέπτετο, τὴν μικρὰν τοῦ Ἀρλεσιανῆς, τὴν κεκοσμημένην διὰ βελούδων καὶ θαντελλῶν, ἣν εἶχε ποτε συναντήσει εἰς: Ἀρλ... Ὁ ἔως αὐτοῦ τοῦ νόου δὲν παροῦσαν εὐάρεστον ἐντύπωσιν ἐν τῷ οἰκίσκῳ. Ἡ κόρη ἦτο ἐρωτοτρόπος καὶ εἰς γονεὺς της δὲν ἦσαν ἐκ τοῦ χωρίου. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἐπῄθει διαπύρως τῇ Ἀρλεσιανῇ του. «Θ' ἀποθάνω, ἔλεγεν, ἀ. μοι τὴν ἀρνηθῶσιν.» Ἐπὶ τέλος, ἀπεφάνισαν νὰ τοὺς νυμφεύσων, μετὰ τὸ θέρος.

Ἐσπέραν τινὰ Κυριακῆς ἡ ἐκγόνοια ἐδεῖται, ἡ μᾶλλον ἐτέλει γαμήλιον συμπόσιον, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ οἰκίσκου. Ἡ νύμφη δὲν παρεκάλειτο, ἀλλὰ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ συμποσίου ἐγίνοντο προσόσεις ὑπὲρ αὐτῆς... Ἀνήρ τις ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν, καὶ, διὰ φῶς ἡς τρεμούσης, ἐξήτησε νὰ διηγήσῃ ἰδιαιτέρας πρὸς τὸν κύριον Στέφανον. Ὁ Στέφανος ἡγέρθη καὶ ἐξῆλθεν ἐν τῇ ὁδῷ.

«Κύριε, τῷ εἶπαν ὁ ἀνὴρ, νυμφεύετε τὸν υἱόν σας μετὰ μιᾶς ἀτίμου, ἥτις ἐπὶ δύο ἔτη ἐξῆ μετ' ἐμοῦ. Καὶ ἵνα ἀποδείξω ὅτι εἶπον, ἴδετε τὰς ἐπιστολάς!... Οἱ γονεῖς γινώσκουσι τὰ πάντα καὶ μοι εἶχον ὑποσχεθῆ αὐτὴν ἄλλ' ἀφ' ἧς ὁ υἱός σας ἐξήτησε τὴν χεῖρά της, οὔτε αὐτοὶ με θέλουν πλέον εἶσε ἐκεῖνη... Ἀλλὰ κατόπιν τοιούτων συμβάντων, δὲν δύναται νομίζω ἐκεῖνη νὰ συζευχθῇ μετ' ἄλλου»

— Καλὰ! ἀπήντησεν ὁ Στέφανος, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὰς ἐπιστολάς. Εἰσελέθετε νὰ σᾶς προσφέρω ποτήριον οἴνου.

— Ἐυχαριστῶ! ἀπήντησεν ὁ ἀνὴρ· κατέχεμαι ὑπὸ θλίψεως μᾶλλον ἢ διψῆς. Καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ πατὴρ ἐπέστρεψεν ἀπαθής· ἀνέλαβε τὴν θέσιν του ἐν τῇ τραπέζῃ καὶ τὸ γεῦμα ἐπερατώθη φαιδρῶς.

Τὴν αὐτὴν ἐκεῖνην ἑσπέραν ὁ Στέφανος ἐξῆλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς τοὺς ἀγρούς. Παρέμειναν ἔξω ἐπὶ πολὺ ὥστε ἐπέστρεψαν εὖρον τὴν μνητέρα περιμένουσας ἐπὶ αὐτοὺς.

«Συζυγέ μου, εἶπαν ὁ πατὴρ, δεικνύων τὸν υἱόν του, ἐνεγκαλίσθητι τὸν Ἰωάννην! εἶνε δυστυχής...»

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἔχκε πλέον λόγον περὶ τῆς Ἀρλεσιανῆς, τὴν ἡγάπα ἐν τούτοις πάντοτε, καὶ μέλιστα ἔσον οὐδέποτε

ἄλλοτε, ἀφ' ἧς τῷ ἔδειξαν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονας ἄλλου. Εἶχε μόνον ἱκανὴν ὑπερηφάνειαν ὥστε νὰ μὴ λέγῃ τίποτε καὶ τοῦτο τὸν ἐφόνευεν, τὸ δυστυχὲς παθὸν! Ἐνίοτε διηγεῖτο ἡμέρας δλοκλήρους, ἀκίνητος, ἐν τινι γωνίᾳ. Ἄλλοτε, ἐργάζετο μηχανῶδες καὶ ἐξετέλει ἐργασίαν ὅσα ἐργατῶν... Τὸ ἐσπέρας, ἐλάμβανε τὴν εἰς Ἀρλ ἄγουσαν, θαδίζων μέχρ' οὐ διακρίνῃ τὰς κορυφὰς τῶν κωδωνοστασίων τῆς πόλεως, εἶτα δὲ ἐπέστρεφεν. Οὐδέποτε ἀπῆλθεν εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ οἰκίσκου ἐλέποντες πάντοτε αὐτὸν θελόμενον καὶ μονήρη, ἡγνόνουν καὶ οὗτοι τί νὰ κάμωσι. Προέβλεπον συμφεράν τινα... Ἠλέραν τινὰ ἡ μήτηρ του ἐν τῇ τραπέζῃ θεωροῦσα αὐτὸν με ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, τὸ εἶπε, «Καλὰ! Ἰωάννη» ἔν' ἐξακολουθῇ πάντοτε νὰ τὴν ἀγαπᾷ, θὰ σοὶ τὴν δώσωρεν...»

Ὁ πατὴρ ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν, πορφυροῦς ἐξ αἰδούς... Ὁ Ἰωάννης ἐνευσεν ἀρνητικῶς καὶ ἐξῆλθεν...

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης μετέβαλε τρόπον, προσποιούμενος ἀένναον εὐθυμίαν ἵνα ἐγκαρδιώσῃ τοὺς γονεῖς του. Ἐφάνη καὶ πάλιν εἰς τὸν χορόν, εἰς τὸ καπνῆ εἶον καὶ πανταχοῦ. Καὶ εἰς τὴν πατήγγυρι αὐτὸς ἔσυρε τὸν χορόν.

Ἐθεραπεύθη ἔλεγεν ὁ πατὴρ. Ἡ μήτηρ ὁμως ἔτρεφε πάντοτε φόβον καὶ ἐπηγρύπνει ἡ μήτηρ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ της... Ὁ Ἰωάννης ἐκοιμάτο εἰς τὸν αὐτὸν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του θάλαμον, ἡ πτωχὴ γρατὰ ἔατης τὴν κλίνην της παραπλεύρως τοῦ θαλάμου τούτου. Τὰ τέκνα ἴσως ἐλάμβανον τὴν ἀνάγκην αὐτῆς κατὰ τὴν νύκτα.

Ἐπῆλθεν ἡμέρα ἑορτῆς, ἡ ἐφώρταξεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Στεφάνου.

Μεγάλῃ χαρᾷ ἐν τῷ οἰκίσκῳ. Προσφέροντο εἰς ὅλους διάφορα ἐπιδόρπια, καὶ οἶνος ἐκλεκτός ἐχύνετο ἐν ἀφθονίᾳ. Ἐπειτα, φωτισμός ἐν τῇ αὐλῇ καὶ πυροτεχνήματα λαμπρά... Ἐχόρευσαν μέχρις ἐξαντλήσεως. Ὁ μικρὸς ἔκαυσε τὴν καιουργίαν τοῦ ἐσθῆτα. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰωάννης ἐφαίνετο κατηχαριστημένος· ἡδέλησε νὰ χορεύσῃ μετὰ τῆς μητρὸς του· καὶ ἡ πτωχὴ γυνὴ ἐδάκρυεν ἐξ εὐδαιμονίας.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀπῆλθεν εἰς ὕπνον. Ὅλοι εἶχον ἀνάγκην ὕπνου.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν χαρκαυγὴν, ἡ μήτηρ ἤκουσε τινα διασχιζόμενα ἐσπευσμένως τὸν κοιτῶνά της. Εἶχεν ἀόριστόν τι παραίσθημα. «Σὺ εἶσαι, Ἰωάννη;» Ὁ Ἰωάννης δὲν ἀπαντᾷ. Εὐρίσκειται ἤδη εἰς τὴν κλινάκα. Ταχέως, ταχέως ἡ μήτηρ ἐγείρεται: «Ἰωάννη, ποῦ πηγαίνεις;» Ἀναβαίνει εἰς τὸ ὑπερφύων· ἀναβαίνει καὶ ἐκεῖνη ὀκισθεὶς αὐτοῦ. «Γιέ μου, δι' ὄνομα Θεοῦ!» Ἐκεῖνος κλείει τὴν θύραν καὶ σύρει τὸν σύρτην.

«Ἰωάννη, Ἰωάννη μου, εἰπέ μοι, τί θέλεις νὰ κάμῃς;» φηλαφύσα ἐξήτει διὰ τῆς γηραιᾶς καὶ τρεμούσης αὐτῆς χεῖρὸς τὸ κλειθρόν... Παράθυρόν τι ἡσυχῆ, ἡκούσθη ὁ πρῶτος σῆματος πετόντος ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς αὐλῆς, καὶ οὐδὲν πλέον...

Μοι εἶχεν εἶπει, τὸ πτωχὸν παιδίον. «Τὴν ἀγαπῶ πολὺ... Σὴν θέλω...» Εἶνε πολὺ κακὸν τὸ νὰ μὴ δύναται ὁ ἔρως νὰ ἐξαλειφθῇ μετὰ τὴν περιφρόνησιν...!

Τὴν αὐτὴν αὐτὴν ἐκεῖνην πρωῒαν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἡρώτων περὶ τῶν κραυγῶν ἃς εἶχον ἀκούσει προερχόμενας ἀπὸ τοῦ οἰκίσκου τοῦ Στεφάνου.

Ἦσαν αἱ κραυγαὶ τῆς μητρὸς, ἥτις, ἡμίγυμνος ἐν τῇ αὐλῇ πρὸ τῆς λιθίνης τραπέζης, τῆς κεκαλυμμένης ὑπὸ δρόσου καὶ αἵματος, ὠλοφύρετο κρατοῦσα μεταξὺ τῶν χριστῶν αὐτῆς τὸ νεκρὸν της τέκνον.

K.

ΟΙ ΙΠΠΟΙ ΕΝ ΣΥΡΙΑ

Ὡς ἐν Ἀραβίᾳ, οὕτω καὶ ἐν Συρίᾳ, ἡ ἵπποτροφία τυγχάνει ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων μελημάτων τῶν κατοίκων, ἀδιακρίτως ἐθνισμοῦ καὶ κοινωνικῆς τάξεως.

Συνήθως μία πολυτόκος φορβάς εἶνε ἡ μόνη περιουσία μιᾶς ἢ καὶ πολλῶν οἰκογενειῶν.

Τὸ καθαρὸν γένος τῶν ἵππων δύναται κυρίως νὰ διακριθῇ ἐνταῦθα εἰς δύο στελέχη, εἰς τὸ τῶν Νεζδὶς καὶ εἰς τὸ τῶν Κέλς. Πολλὰ, ἐννοεῖται, τὰ μυθώδη λέγονται ἀναφορικῶς τῆς ἀξίας τῶν πράγματι νοημόνων καὶ ἰσχυρῶν αὐτῶν ζώων. Ἄν πρέπη νὰ πιστεῦσωμεν τὰς ἀφηγήσεις τῶν βεδουίνων, ἡ Μήτηρ τοῦ ἰγνίου κατέχει τὴν πρώτην θέσιν ἐν ταῖς ὑποδιακρίσεσι τῆς δευτέρας κατηγορίας. Τὸ ἐξαίσιον αὐτὸ γένος ὀφείλει τὸ ὄνομα τοῦ εἰς τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον.

Διάσημος σείκης εἶχε φορβάδα Κέλς, ἥτις ἔτεκεν αὐτῷ πῶλον· μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ φυλὴ αὐτοῦ συνεπλάκη πρὸς τοὺς ἑνδρας τοῦ σιδήρου (πιθανῶς τοὺς Σταυροφόρους) καὶ ἡττηθεῖσα κατεσφάγη. Ὁ σείκης ἠναγκάσθη νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, καὶ θέλων δὲ ν' ἀφήσῃ εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ τὸν πολυτίμον πῶλον τοῦ, ἐπληξεν αὐτὸν ἐπανειλημμένως διὰ τῆς λόγχης, ἰδίως δὲ ἀπέκοψε τὸ ἰγνίον μιᾶς τῶν κνημῶν τοῦ. Μετὰ τρίωρον καλπασμὸν ὁ ἵππευς ἀφίκετο εἰς ἀσφαλὲς μέρος καὶ πεζεύσας ἔδωσε τὴν φορβάδα ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου, ἐνθα καὶ αὐτὸς ἐξοπλωθεὶς ἀπεκομίσθη. Ὁ τε ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ποίᾳ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ ἰδὼν τὸν πῶλον θνήσκοντα παρὰ τὴν μητέρα τοῦ! Ὁ σείκης ἔκλαυσε πικρῶς ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ εὐγενοῦς ζώου, καὶ ἔκτοτε οἱ ἄραβες ἀδρῶς ἠγόραζον τοὺς γόνους τῆς φορβάδος τοῦ. Ἡ γέννησις εὐγενοῦς ἵππου ληξιαρχικῶς πιστοῦται ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν τῆς φυλῆς, καὶ αἱ ἀγοραὶ τελοῦνται κατόπιν ἀναθεωρήσεως τῶν ἐγγράφων τῆς γενεαλογίας, οὗ πᾶντι δ' ἵππῳ ἐπιτρέπεται τὸ φέρειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφον εἰς πτερῶν, ἐμβλημα τοῦ καθαρῷ αἵματος.

Ἐν Βηρυτῷ, 15 Ἰουνίου 1888

N. ΚΑΠΙΓΓΟΛΔΑΣΗΣ

ΚΛΟΠΙΜΑΙΑ

ΕΝ ΛΕΥΚΩΜΑΤΙ

“Πρέπει τις νὰ γράφῃ ὅπως καὶ ὁμιλεῖ,, A.

Καὶ κατ'ὅθεν

“Καὶ εἰς ὁμιλῇ διὰ τῆς ριζῆς,, B.

ΕΝ Τῷ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙῳ

— Κατηγορεῖσθαι ὅτι ἐκτόπησας σφοδρῶς τὴν σύζυγόν σου.

— Καθόλου, κύριε πρόεδρε, μόλις τὴν ἐκτόπησα διότι γον μὲ τὸ μαρτύριόν μου.

Ἡ μάρτυς. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζετε, ὅτι τὸ μόνον μαρτύριον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται ὁ σύζυγός μου, εἶνε τὰ δάκτυλά του.

ΕΝ ΤΙΝΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙῳ

— Ἐχετε ψηφιδὸν κρύο;

— Μάλιστα κύριε, τώρα ψήφεται.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ἡ πενθερὰ πρὸς τὸν γαμβρόν της, ὁδῶρος ἡ νεότης ἐπῆρξε θυελιώδης:

— Δοιπὸν, γαμβρέ μου, τὰ εἴπομεν ὄχι πλέον τρέλας!

— Ὁ, σὺς ὁπότερχομαι ὅτι αὐτὴ εἶρε ἡ τελευταία.

Εἶρε ἡ δευτέρα ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ γηραιὸς ἐπηρέτης Παῦλος ἀπεκοιμήθη παρὰ τὴν ἐστίαν, περιμένων τὸν κύριόν του, ἔδοτις ἐλθῶν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ εὐρῶν αὐτὸν κοιμώμενον, ἀπεσύρθη ἀθρόως ἐν τῇ κλίνῃ του.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Παῦλος ἀφύπνιζεται καὶ παρατηρῶν τὸ ἐκπρεπὲς, ἀνακράζει χασιμῶμενος:

— Μὰ πότε θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τέλους αὐτὸ; ὁ γέρω· παραλυμένος!

Φωνὴ ἀπὸ τοῦ βάθους κλίνης:

— Παῦλε, ἤμπορεῖς νὰ κοιμηθῇς ἐλεύθερα. Ὁ γέρω παραλυμένος ἔχει ἐπιστρέψει!

Ὁ κύριος Μυριάθεμος δίδει ἐξετάσεις διδακτορικὰς.

Ὁ καθηγητής. — Διατί δὲν ἀπαρτῆς; μήπως σὲ συγχίζει ἡ ἐρώτησίς μου;

— Ὅχι, ὄχι· ἡ ἐρώτησις καθόλου, κύριε καθηγητά, ἀλλ' ἡ ἀπάντησις.

Ἐμπορὸς τις ἀποθήσκει, ἀφένων κολλοσιαλαὶς περιουσίαν, ἢν ἀπέλαττε μὲ ἀρχικὸν κεφάλαιον εἰκοσιπέντε χιλιάδων δραχμῶν, κληροδοτεῖ δὲ ὅλην αὐτὴν εἰς τινὰ φίλον του, ἐπὶ τῷ ὄρφι νὰ θέσῃ οὗτος ἐν τῷ φρενέτῳ τοῦ ἐμπόρου εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκων.

Ὁ κληρονόμος, ἀφού ἐπὶ μακρὸν ἐσκέφθη τίτιν τρόπον κάλλιον νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπαρὰ αὐτῷ ἀπαρτηρὰν ταύτην θέλησιν τοῦ μακαρίτου, ἐπληξε τὸ μέγεθος περιχαρῆς, λέγων:

— Μάλιστα! θὰ βάλω ἐν συνάλλαγμα καὶ ὅποταν θελήσῃ, τὸ ἐξαργυρῶν ἐνθὺς.

Καὶ ἐν ἱστορικώτατον γεγονός, τὸ ὁποῖον, ἡ ἀβρὰ ἀναγνώστρια παρακαλεῖται νὰ παρατρέξῃ ἀπαρτηρήτων.

Ἡ σκητὴ ἐπὶ τῆς οδοῦ Πινακωτῶν, ἐν πλήρει μεσονυκτίῳ καὶ πλήρει πανσελήνῳ.

Νεανίας ἴδδει ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς φίλης του διὰ φωνῆς ἐρρίνου καὶ παρατόνου:

“Θά'βγῃ ἀπόψε ἡ ἀγάπη μου θά'βγῃ...”

Φωνὴ ἀνθρώπου ἀφυσισθέντος ἐκ τῆς μελωδίας, ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ ἀπέναντι ἐξώστου:

— Φθάνει, φίλε μου, φθάνει καὶ περὶ αὐτοῦ μὴ ἀμφιβάλλεις ποσῶς τὸ ἔσμά σου θὰ εἶρε δι' αὐτὴν ἀποτελεσματικώτατον καθαρτικόν.

Ἀρχαῖο κάπηλος

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ “ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ,”